

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

תמ"ש 40565-04-23 [redacted] אדם שמונה לו אפוטרופוס) ואח'

1

בפני כב' השופט ארז שני

[redacted] 1.

תובעים

נגד

[redacted] 1
[redacted] 2
[redacted] 3
[redacted] 4

נתבעים

2

3

פסק דין

ההליך

4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14

1. שתי תובענות בפני, האחת, (תמ"ש 40565-04-23), תביעתה של אלמנת מנוח להוציא מכלל עיזבונו מחצית דירה שפרטיה בכתב התביעה ולקבוע כי אותה מחצית (אף שאינה רשומה ע"ש האלמנה) - של האלמנה היא.
2. ההליך האחר (ת"ע 44727-06-23) שאיננו בתניית סילוקין, הוא תביעת יורשי המנוח, ילדיו שלא מן התובעת, לראות בתובענה הראשונה בבחינת התנגדות ותקיפת צוואת המנוח ומכאן לגזור כי האלמנה אינה זכאית לדבר מרכוש המנוח או מעיזבונו.

טענות האלמנה בתמצית

15
16
17
18
19
20
21
22
23
24
25
26

3. וכך כתבה האלמנה בסעיף 1 לסיכומיה ובין השאר כך:
 1. [redacted] ו"ל, נפגשו כבר בשנת 2009 וביניהם והתאהבו.
 2. קרוב מאוד לפגישתם החליטו [redacted] לעבור ולהתגרר יחדיו בדירתו של [redacted].
 3. למרות [redacted] עדיין נשוי, לא סיים את הליכי הגירושין מאשתו הראשונה ממנה חי בנפרד, כאשר ילדיו של [redacted] זדעו על כך ואף נתנו, לפחות למראית עין, את ברכתם לקשר הזוגי.
 4. חמש שנים לאחר מכן, בשנת 2014, [redacted] נישאו כדמו"י, כאשר עובר לנישואיהם הם חתמו על הסכם ממון במסגרתו הדירה של [redacted] הוגדרה כרכוש שלו והדירות של [redacted] הוגדרו כרכוש שלה.
 5. בשנת 2017, החליטו [redacted] לרכוש על שם [redacted] דירה ברח [redacted].
 6. היא הדירה נשוא התובענה הראשונה (להלן "הדירה"), בעלות של 2,115,000 ש"ח, וזאת עוד בטרם מכר [redacted] את דירתו ש [redacted].

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

תמ"ש 40565-04-23 אדם שמונה לו אפוטרופוס) ואח'

- 1 5. התשלום הראשון עבור הדירה ניתן ע"י [REDACTED] יום 19.04.2017 בשיק בנקאי ע"ס 250,000
- 2 6. זאת ניתן ללמוד ע"פ העתק השיק הבנקאי אשר צורף לתצהיר עדות ראשית מטעמה של
- 3 [REDACTED] כנספח 5.
- 4 6. ציינה גם כי עם רכישת הדירה, היא [REDACTED] שיפצו את הדירה בכ - 350,000 ₪ כאשר כל
- 5 אחד מהם שילם מחצית מן הסכום (ראה סעיף 11 לתצהיר עדות ראשית מטעמה של [REDACTED])
- 6 4. לעניין 350,000 ₪, אין בנמצא אישורים, שכן אלו שולמו במזומן ורק מחציתם הושקעו על
- 7 ידי האלמנה.
- 8 5. המנוח מעולם לא השיב לאלמנה את השקעתה, אף שכספית יכול היה לעשות זאת.
- 9 6. המנוח הסתיר מילדיו מידע רב.
- 10 7. כנובע מהלכת בע"מ 1398/11, מדובר בשיתוף ב "נכס חיצוני".
- 11 8. התובעת השקיעה כ-20 אחוז משווי הנכס.
- 12 9. הדירה נרכשה בתקופת הנישואין.
- 13 10. הצדדים חיו יחדיו 14 שנים.
- 14 11. לחילופין, מגיע לתובעת השבת מה שהשקיעה למצער, 20 אחוז עד מחצית משווי הדירה.
- 15 12. לעניין תניית הסילוקין, התביעה כאן היה בה טעם הגיוני וסביר ולכן היא גוברת על פי
- 16 הפסיקה על טענת הסילוקין והיא אינה אלא טענה לקביעת היקף עיזבון הנטענת בתום לב.
- 17 13. תביעת כתובה ומזונות מן העיזבון היא זכות חוקית ואינה תקיפת הצוואה.
- 18 **טענת הנתבעים בתמצית**
- 19 14. לזכור כי טרם הנישואין, ערכו הצדדים הסכם ממון שאומת בפני נוטריון וקבעו הפרדה
- 20 רכושית.
- 21 15. הצדדים גם ערכו צוואות הדדיות שקיבעו את ההפרדה הרכושית והעניקו עיזבון כל צד לילדיו
- 22 הוא.
- 23 16. ההפרדה הרכושית שבהסכם הממון הייתה גורפת גם לעתיד ואף נקבע כי רישום יהא ראייה
- 24 חלוטה לבעלות.

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

תמ"ש 40565-04-23 [redacted] גדם שמונה לו אפוטרופוס) ואח'

17. בהסכם אף נקבע כי מגורים בדירת הזולת, לא יעניקו זכות כלשהי, גם לא השקעה בדירה על דרך משכנתא, השקעה או שיפוץ אינם מעניקים זכויות ושום רישום לא נעשה על שם התובעת.
 18. התובעת הודתה שהמנוח לא סבר מעולם שיש לה זכויות בדירה.
 19. לא נוצר כלל אותו "דבר מה" המאפשר טענה לשיתוף ספציפי.
 20. לא הוכחה שום השקעה כספית מצד התובעת ואף לא הוכח כי השקעת 250,000 השקלים לא הייתה אלא הלוואת "בלון" לגישור על פער זמנים.
 21. אין שום ראיה להשקעה בשיפוץ.
 22. יש לכבד את תניית הסילוקין ורצון המנוח הברור לאורך הדרך כולה.
- דיון והכרעה**
על מדיניות משפטית
23. המתח הקיים תמיד בין דבר חקיקה לבין הצורך השיפוטי ליצוק בו תוכן, אף להתאימו לצרכי הזמן והחברה המשתנים, צריך לעולם לפרשנות המתיישבת ככל האפשר עם החוק (וראה ע"א 6821-93 בנק המזרחי המאוחד בע"מ נ' מגדל כפר שיתופי, מט(4) 221).
 24. הדברים נכונים גם בהינתן הצורך של החברה לוודאות משפטית מחד ועשיית צדק מאידך.
 25. הלכת בע"מ 1398/11 (פמ"מ), באה לשם תיקון עולם בבחינת הכרה במקרים חריגים ולא ביטול האמור בחוק יחסי ממון שהוא בבחינת הכלל.
 26. מכאן גם קביעת ביהמ"ש העליון (שם), שאין די בחיים משותפים, אפילו ממושכים, אלא גם נזקק, הטוען לשיתוף בנכס חיצוני, לדבר מה נוסף.
 27. אותו דבר מה, בהיותו חריג לחוק, תלוי כמובן בנסיבות כל מקרה ומקרה כפי שציינה גם התובעת בסיפא לסעיף 18 לסיכומיה.
 28. חוק יחסי ממון והפסיקה שבאו בעקבותיו, לא התכוון כי זכאות צד הרשום כבעלים לנכס חיצוני היא זו שתזקק להגנה, אלא הנטל מוטל על מי שרוצה להפוך עצמו שותף לשווי הנכס החיצוני (וראה עמ"ש (חיפה) 23541-01-17 פלונית נ' פלוני)

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

תמ"ש 40565-04-23 [redacted] דם שמונה לו אפוטרופוס) ואח'

- 1 29. המשקיע בנכס זולתו, מוצא לו פתרוניים בחוק למשל, על דרך סעיף 28(2) לו או זכויות ההשבה
- 2 שיש לבונה ולנוטע במקרקעי הזולת (וראה סעיף 21 לחוק המקרקעין).
- 3
- 4 30. לטעמי, נועד אותו בע"מ 1398/11 ואולי בהמשך להלכת יעקבי וקנובלר (ע"א 1915/91) למצב
- 5 בו בן זוג מתגורר זמן ממושך עם בן זוגו בדירת מגורים ואינו טורח לכן לשריין לעצמו מדור
- 6 משלו, לבל יצא מן הקשר וידיו על ראשו. הרי אמרנו חתירה לצדק (וראה גם מאמרו של פרופ'
- 7 שחר ליפשיץ נשוא סי' 17 ואילך לסיכומי הנתבעים).
- 8
- 9 31. כך או אחרת, רוחו של חוק יחסי ממון קובעת במפורש כי הסכם ממון חוקי, הוא הדרך הטובה
- 10 ביותר ללמוד על גמירות דעת הצדדים וכוונתם, גם לקבוע את המשטר הרכושי החל על
- 11 הצדדים (וראה ע"א 4/80 חנה מונק נ' אוסקר מונק, פ"ד לו(3) 421).
- 12
- 13 32. אמור מעתה כי לא רק הרוצה בהכרה בזכויות בנכס חיצוני להוכיח ולטעון לדבר מה נוסף,
- 14 אלא שאין מקום לטענה שכזו, מקום בו יש הסכם מפורש. זה האחרון פשוט מבטל את היכולת
- 15 לטעון לאותו "דבר מה".
- 16
- 17 33. לעיתים נדמה שעל משקל אלו האומרים כי לחימת הרגלים היא מלכת שדה הקרב, אזי דיני
- 18 החוזים הם מלכת הדין האזרחי.
- 19
- 20 34. הדברים נכונים בכאן הן לעניין השימוש בזכויות דיוניות בתום לב (וראה בג"צ 566/81 עמרני
- 21 נ' בית הדין הרבני הגדול, פ"ד לו(2) 9,1; ע"א 424/86 נאות מרינה בת-ים נ' הבנק הבינלאומי
- 22 הראשון, פ"ד מג(2) 355, 393; ע"א 813/87 רוטברד נ' מדינת ישראל, פ"ד מג(3) 514, 517),
- 23 הן כללי תום הלב הבסיסיים וגם חובת ההגינות המיוחדת הקיימת בין בני משפחה (וראה
- 24 תמ"ש (ת"א) 1353-09-10 י.כ. נ' ש.כ.ק {פמ"מ – 27.09.2012}) הן לעניין סוגיית גמירות
- 25 הדעת וכוונת המתקשרים בחוזה, הן לעניין חיוב המתקשר בחוזה, הן לעניין עקרון
- 26 ההסתמכות ועוד.
- 27
- 28 35. לשון אחר, מקום בו קיים הסכם, שולט הוא על יחסי הצדדים.
- 29
- 30

הסתמכות

- 31 36. המנוח אינו עימנו ואת דבריו לא נשמע, אלא ממה שהותיר אחריו. מצב כזה בו בן זוג ממתין
- 32 לפטירת בן זוגו על מנת לטעון טענות רכושיות, מגדיל כמובן את הנטל על התובעת.
- 33
- 34 37. השאלה גם כאן, האם תובעת התובעת זכויות ובצדק, שמא באופורטוניזם מדובר.
- 35

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

תמ"ש 40565-04-23 (שמונה לו אפוטרופוס) ואח'

38. הפוך והפוך בסיכומי התובעת אשר גם לא הגישה סיכומי תשובה, בוודאי לא במועד ולא תמצא, למרות קיומו של כתב הגנה, שום התייחסות סבירה לטענת הנתבעים שהועלו כבר מסעיף 5 לכתב ההגנה לעניין קיום הסכם ממון לעניין קיום צוואות הצדדים (מסעיף 8).
39. לשון אחרת, התובעת התעלמה בפועל מאותם מסמכים ובוודאי לא דנה במשמעותם, אף שדי בנטען בכתב ההגנה לאיים על תביעתה. מה טעם אומר אני "התעלומה" אסביר בהמשך.
40. וכך בין השאר תיאר הנתבעים בסיכומיהם לעניין זה:
- "2. טרם נישואיהם, ביום 19.5.14, כמנהג זוגות הנישאים בפרק ב' והורים לבגירים מפרק א', ערכו בנה"ז הסכם ממון, שנחתם ואומת בפני נוטריון, וקבע משטר הפרדה רכושית מוחלטת, לא רק לעבר אלא תוך התייחסות מפורשת לנכסים שירכוש מי מהם בעתיד, תוך מתן מעמד בכורה לנכסי נדל"ן שבבעלות כל אחד. לאותה העת, לתובעת 2 דירות: [REDACTED] ולמנוח דירה ב [REDACTED] (להלן: "הסכם הממון").
3. כדי ליתן הגנה רב ממדית למשטר ההפרדה, בפרידה ובפטירה, עם חתימת ההסכם, חתמו בנה"ז על צוואות הודיות, בהן ציווה כל צד את מלוא עיזבונו לילדיו, למעט זכות מגורים תחומה לתובעת. הצוואות ההודיות שיקפו האמנה ההסכמית שגובשה בין בניה"ז כקבוע בסי 5.3 להסכם, "כל צד יהיה רשאי להוריש את עזבונו כרצונו למי שיחפוץ... העיקרון המנחה הוא שכל צד דואג לעתיד ילדיו ואין לילדי האחר כל זכות קנויה בעיזבונו של האחר".
41. במילים אחרות, קל להסיק כי המנוח, טרם הלך לבית עולמו, רשאי היה גם רשאי, להסתמך על ההסכם, על הוראות חוק יחסי ממון לעניין נכס חיצוני ועל הצוואות כמקשה אחת.
42. הביאו הנתבעים (מסעיף 13 לסיכומיהם) ומן העדויות כך:
- "אין חולק כי בנה"ז, שניהם, היו תמימי דעים שדירת המנוח שייכת לו בלבד ולתובעת אין כל זכויות בה.
13. חולק כי, לא רק ש: (א) התובעת אישרה שבניה"ז קבעו משטר של הפרדה רכושית לעבר ולעתיד (ס' 7 לעיל), וכי; (ב) בנה"ז נהגו על פיה, "לנוכח ההפרדה הרכושית אותה הצדדים קיימו" (נ / 1) ואף; (ג) שהדירה נרשמה ע"ש המנוח בלבד; אלא גם, וזה העיקר, אין חולק; (ד) שעד שהמנוח עצם את עיניו, הייתה גמירות דעת מוחלטת לבניה"ז שניהם שדירת המנוח שייכת לו בלבד ולתובעת אין זכויות בה או בנוגע אליה:
- התובעת אישרה בחקירתה, כי המנוח לא סבר באף שלב כי יש לה זכויות בדירה: "ש: העורך דין אמר לי יש הזדמנות מגיע לך בחוק לקבל חצי דירה את חשבת שזה בניגוד לרצון של המנוח? ת: כן (20-25/18).
- והערת כב' ביהמ"ש: "הגב' הזו כמו שהיא מספרת ואני מאמין לה ידעה מצוין שזה בניגוד לצוואה בניגוד למה שהוא חשב" (15/19). ור' גם התכתבויות של המנוח בזמן אמת עם בתו, הנתבעת, צורפו כנ/2, נ/3).

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

תמ"ש 40565-04-23 [redacted] דם שמונה לו אפוטרופוס) ואח'

- 1 ורי הצהרת עו"ד לנדאו שלעת הכנת הצוואה, המנוח: "ש: מספר שיש הפרדה רכושית ושיש
2 הסכם ממון.. והדירה [redacted] היא בבעלותו הבלעדית? ת: כן" (12/12), גם לשון הצוואה
3 מדברת בעד עצמה).
- 4 והצהרת האחות בסי' 6, 17 לתצ' [redacted] סיפר לי.. ושמהתחלה הם עשו הסכם ממון כך
5 שתהיה בהירות, בנושא הסדרים רכושיים... והדגיש חזור ושנה שהדירה שלו [redacted] היא רק
6 שלו והיא בשלמותה תעבור לילדיו ובחלקים שווים" וכי "בשום שלב בשיחות שלי עם [redacted]
7 לא העלה אפשרות ולו ברמז כי [redacted] טוענת לזכויות בביתו", התובעת בחרה שלא לחקרה
8 בענין זה. (נפקות העדר החקירה בבשי"א (י"ם) 1141/09).
- 9 לא זו אף זו, התובעת נאלצה לאשר בחקירתה, כי גם היא לא סברה באף שלב שיש לה זכויות
10 בדירת המנוח:
- 11 "ש: בעצם הפעם הראשונה שאת מבינה, טוענת שיש לך אולי זכויות בדירה זה אחרי המפגש
12 שלך עם עוה"ד? ת: נכון" (15-17/27), ומתוך דברי כב' ביהמ"ש: "סליחה אמרה לך הגברת...
13 הוא חשב שהדירה שלו אפילו אני אומרת לך, לא חשבתי שמגיע לי משהו בדירה הזו" (22/23);
14 (5-17 22); "ביני לבינך היא לא ראתה בשום שלב את דירה כשלה, היא סיפרה לך. עד הרגע
15 שהמנוח כבר היה לצערנו שוכן עפר. היא הלכה לעו"ד לשאול על פנסיה עד אז לא העלתה
16 בדעתה שיש לה חלק בנחלה בדירה" (33/42). ורי גם סי' 10 לתצ' האחות (עליו לא נחקרה),
17 המתאר את חשש התובעת מפני פינויה אחרי חצי שנה מהדירה (משהבינה היטב שאין לה
18 זכויות בדירה), והרי ממילא מדובר בתובענה לשיטתה נשתלה בפיה ע"י בא כוחה (33/39).
- 19 14. לא זו בלבד שהתובעת אישרה שההתנהלות בחיים הזוגיים בכלל, ובפרט ביחס לדירה,
20 הלמה ההפרדה הרכושית, אלא אישרה שהייתה גמורות דעת מלאה שלהם כי דירת המנוח
21 שייכת לו בלבד, ושללה קיום מצגים כלשהם מצד מי מהם שיש בהם כדי לייצר כוונת שיתוף
22 בדירה. כפי שהצהירה הנתבעת בסי' 25 לתצ', בעניינו התובעת בחרה שלא לחקרה: "המנוח
23 התבטא באופן תכוף בפנינו, שלושת ילדיו, לרבות בנוכחות התובעת, כי הוא.. לא מעביר לנו
24 כספים מהותיים בחייו אך הדירה שלו [redacted] מובטחת לנו לאחר פטירתו".
- 25
- 26 43. במילים אחרות, לא רק שהמסמכים והחוק יצרו אצל המנוח הסתמכות מוצדקת על כך
27 שהתובעת לא תרצה דבר מעיזבונו, אלא שהתובעת לא טרחה מעולם לומר למנוח כי לדעתה
28 מגיע לה דבר מה מן העיזבון – ויכול ובכוונת מכוון כך עשתה.
- 29
- 30 44. בשתיקתה יצרה למעשה התובעת מצג שווא לעניין כוונותיה עם הסתלקות המנוח, מצג כוזב
31 שגם הניב לה פירות על דרך "שיפור" צוואתו האחרונה של המנוח והגדלת זכויותיה. אם
32 תרצה תוכל גם לראות בכך שינוי מצב לרעה מצד המנוח על בסיס מצג השווא.
- 33
- 34 45. אין עורר כי הסכם הממון והצוואות ההדדיות נערכו ואושרו כדי וכך ציטטו הנתבעים מתוך
35 המסמכים מסעיף 7 לסיכומיהם:

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

תמ"ש 40565-04-23 (שמונה לו אפוטרופוס) ואח'

- 1 7. בניה"ז קבעו בהסכם הפרדה רכושית גורפת לעבר ולעתיד - ר' בפרט ס' 3.7 ו- 3.9
- 2 להסכם:
- 3 "כל הכספים וכל הזכויות שהיו למי מהצדדים לפני היכרותם, יישארו של אותו צד, וכל
- 4 הכספים וכל הזכויות שהצדדים יצברו, כל אחד בנפרד, יישארו גם כן של הצד הצובר, ולמעט
- 5 רכוש שירכש במשותף ויירשם על שם שני הצדדים ו/או זכויות בחשבון המשותף, ככל
- 6 שיפתח, כל שאר הזכויות מכל סוג שהוא לא יהיו משותפות". להגדרת זכויות ר' בס' 2.1:
- 7 "רכוש - כל זכות קיימת, ובכלל זאת, רכוש ו/או נכסים, הן דניידי והן דלא נידי וזכויות,
- 8 אחרות מכל סוג ומין שהוא... לרבות פירות פירותיהם, והשבחת השבחותיהם של זכויות
- 9 כאמור".
- 10 דוק, בחקירתה, התובעת אישרה שבהסכם נקבע משטר של הפרדה רכושית לעבר ולעתיד:
- 11 יש: תאשר לי בבקשה שקבעתם הפרדה רכושית לעבר ולעתיד? ... בהסכם הממון? ת: כן".
- 12 (9/13, 9-13/31, 19-22/34) ואף, אישרה שהפרדה זו קוימה בפועל במהלך נישואיהם: "לנוכח
- 13 ההפרדה הרכושית אותה הצדדים קיימו" (נ/ 1).
- 14 8. עוד קבעו בניה"ז בהסכם שרישום נכס עתידי ע"ש מי מהם יהווה ראיה חלוטה לזוהות
- 15 בעליו - ר' בס' 4.2: "רכוש או זכויות שירשמו על שם שני הצדדים יהיו שייכים לשניהם
- 16 בחלקים שווים. רכוש שירשם על שם אחד הצדדים יהיה שייך רק לו. מוסכם כי רישום
- 17 בעלות, ככל שקיים, יהווה ראיה חלוטה לזוהות בעליו".
- 18 9. ובמפורש העמיקו בניה"ז בכל אבולוציה של נכסי הנדל"ן הרשומים לבעלות מי מהם ובלמו
- 19 כל אפשרות להתערבות במשטר ההפרדה ההרמטית הנייל. ובמפורש נקבע בהסכם כי
- 20 "אין וגם לא יהיה, בנישואיהם ובחיהם המשותפים כדי להעניק זכויות עתידיות כל שהן
- 21 בקשר לדירות האישה, או כדי להעניק לאשה זכויות עתידיות כלשהן בקשר לדירת הבעל,
- 22 מכל מין וסוג שהוא, ללא יוצא מן הכלל". "אין בכך שהצדדים יגורו בדירה של אחד מבני
- 23 הזוג כדי להעניק לאחר זכויות מכל סוג שהוא בדירה של בן זוגו".
- 24
- 25 46. לשון אחר, תביעות התובעת הן במפורש בניגוד מוחלט להתחייבויותיה בהסכם הממון שיש
- 26 לו גם אופי אובליגטורי (וראה ע"א 7669-18 אילנה זהבי נ' גד (גדי) זהבי).
- 27
- 28 47. נקטתי לשון "תביעות" ולא תביעה, שעה שהתובעת, בניגוד להתחייבויותיה שבהסכם, גם
- 29 תבעה בביה"ד הרבני כתובה ומזונות, כאילו אין תביעה שכזו בבחינת כפל ובבחינת גם תבע
- 30 בזה וגם מזה לא תניח ידך.
- 31
- 32 48. די באמור לעיל כדי להביא לדחיית התביעה, גם ללא קשר לתניית הסילוקין שהייתה בבחינת
- 33 חגורת ביטחון נוספת לעיקרון הפרדת הרכוש בו חפצו הצדדים והתחייבו לכך.
- 34
- 35 49. סבור אני איפה כי התנהלות התובעת נוטה יותר לכיוון האופורטוניזם.
- 36

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

תמ"ש 40565-04-23 (שם שמונה לו אפוטרופוס) ואח'

האם קיים בכאן "דבר מה נוסף"

- 1
- 2 50. אומרת התובעת בסיכומיה (ס' 6), כי הדירה בה גרו הצדדים שופצה "על ידיהם" בסך כ-
- 3 350,000 ₪, אך לכך אין תיעוד, לא להיקף הסכומים, גם לא להעברת סך של 175,000 ₪ מן
- 4 התובעת לטובת השיפוץ או למנוח.
- 5
- 6 51. באין ראיה להוצאת כספים לשיפוץ, היקפם או מקורם, דין טענה זו דחייה.
- 7
- 8 52. עוד טוענת התובעת, כי מסרה למנוח סך 250,000 ₪ לצורך קניית הדירה.
- 9
- 10 53. כאן המקום לומר, כי כאשר טוענת התובעת שהשקיעה כ- 20 אחוז משווי הדירה, אזי היא
- 11 מחשבת את מלוא טענתה לכל עלות השיפוץ שכלל לא הוכח (ולא רק למחצית).
- 12
- 13 54. אשר לסוגיית 250,000 ₪ השי"ח, בהינתן השקעתם לאחר חתימת הסכם הממון, צריכה הייתה
- 14 התובעת להוכיח כי לא מחלה על החזר ולא נתנה מתנה המסתיימת על פי חוק המתנה
- 15 בהעברת הכספים, או לא קיבלה הכספים בחזרה וכזאת לא עשתה.
- 16
- 17 55. טענות התובעת כי המנוח מידר ילדיו ממידע, אין בהן להסביר את האמור לעיל.
- 18
- 19 56. אחזור לסיכומי התובעת בס' 18 ואומר, כי התנהגות הצדדים והמצג שהציגה התובעת למנוח,
- 20 די בהם לדחות תביעתה.
- 21
- 22 57. וכן הביאו גם מן הפסיקה הנתבעים מס' 16 לסיכומיהם:
- 23
- 24 "16. התובעת, תוך זלזול מוחלט בבימ"ש נכבד זה, מדלגת בסיכומיה מעל הוראות ההסכם,
- 25 ומתנערת מחוצנו, על כל רבדיו - המונעים שיתוף בנכסים הרשומים עייש האחר, ובפרט בנכסי
- 26 נדלין, וזאת בכל תרחיש, ולרבות של מגורים, השקעה, שיפוץ, משכנתא או כל הסכמה אחרת
- 27 (ר' ס' 9 לעיל). וככלים שלובים, תוך היפוך יוצרות הדין ממש, מתייחסת להלכת השיתוף
- 28 הספציפי במנותק מכל מערכת המגבלות שהוחלו בפסיקה בכל הנוגע ליישום ההלכה, בפרט
- 29 מקום בו, בניה"ז קבעו בהסכם ממון שאושר כדין, הפרדה רכושית ואף חיו על פיה.
- 30 ור' כב' השי' חיות בדנג"צ 8537/18 (2021) (להלן: "דנג"ץ" "הבגידה"): "תכליתה של הלכת
- 31 השיתוף הספציפי צנועה בהרבה מזו של חזקת השיתוף, היא לא נועדה לשמש "כלל על י"ש
- 32 דיני המשפחה, אשר חולש על נכסי בני הזוג".
- 33 17. במאמרו של פרופ' ליפשיץ המובא בעמ"ש (מר') 22552-04-23 (2024), מופו שלוש הגישות
- 34 השונות הקיימות בפסיקה ביחס להלכת השיתוף הספציפי, כשלמעשה בכל אחת מהן, הסכם
- 35 ממון שאושר כדין בולם האפשרות ליישום השיתוף הספציפי:

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

תמ"ש 40565-04-23 [REDACTED] זדס שמונה לו אפוטרופוס) ואח'

18. לפי הגישה ההסכמית המצמצמת: " ... ודאי שעל פי הגישה אי אפשר להכיר בשיתוף בנכס חיצוני כאשר על פי הנסיבות ברור שהכרה בשיתוף כזה אינה תואמת את הסכמתם המשותפת של הצדדים כפי שהיא עולה ממציגיהם או אורח חייהם (עי' 6 למאמר וסי' 27 לעמ"ש 22552-04-23)", ורי' כבי השי' שטיין האוחז בגישה זו בדנגיץ' הבגידה: "שאלה זו בדבר קיומה של הסכמה משתמעת, הסכמה מכללא, מתעוררת בכל מקרה בו עולה עניינו של שיתוף ספציפי לדיון בהעדרו של הסכם ממון בין בני זוג. מקום שבני הזוג הסדירו ביניהם את נושא הזכויות בנכסיו הפרטיים של כל אחד מהם בהסכם ממון מפורש, השאלה אינה מתעוררת. בכל מקרה כזה שיתופו או אי שיתופו של בן זוג ברכושה הפרטי של בת זוגו ייקבע בהתאם לאמור בהסכם הממון ובו בלבד". (בפ' 8).
19. לפי הגישה הקניינית: " ... יש לקבוע סדר גורף של שיתוף בדירת מגורים שלפיו רק הסכם ממון יוכל להפוך את ברירת המחדל שלפיה דירת המגורים היא משותפת, אם כן בהיעדר הסכם ממון ייקבע על פי תפיסה זו שיתוף בדירת המגורים גם במקרים שבהם שיתוף כזה איננו עולה קנה אחד עם הכוונה המשוערת של שני בני הזוג" (עי' 7 למאמר). ורי' כבי השי' ברק ארזי האוחזת בגישה זו בדנגיץ' הבגידה: "כידוע הלכת השיתוף הספציפי חלה רק ככל שבני הזוג לא דחו אותה על דרך עריכתו של הסכם ממון" (בפ' 26).
20. לפי הגישה הקהילתית – משפחתית: " ... בבסיסה עומדים "תנאי סף קישוריים" ... נישואים ראשונים ממושכים, היעדר ילדים מבני זוג קודמים, יחסים אישיים תקינים וקיומו של אורח חיים שיתופי. עיקרה של הגישה הזו היא בהנחה שקיומם של תנאי הסף הקישוריים יביא בהכרח לשיתופיות בנכסים המוגדרים כנכסי המאמץ המשותף, או אז לא ייבחן מקורו ההיסטורי של כל נכס" (סי' 27 לעמ"ש 22552-04-23). על פי גישה זו: " ... אפילו בהתקיים תנאי הסף הללו לא ניתן לקבוע שיתוף ספציפי במקרים שבהם תעמוד קביעה כזו כנגד ההסכמה המשותפת הברורה של שני בני הזוג או אפילו בניגוד למצגים ברורים אובייקטיביים וחד משמעיים כנגד השיתוף שהוצגו על ידי הבעלים הרשום בזמן אמת" (עי' 16 למאמר).
21. דהיינו, שבכל נתיב שנצמד בו בפסיקה, הסכם הממון שאושר כדין, וקבע כמו בענייננו, דבר דבור על אופניו, משטר הפרדה רכושית לעבר ולעתיד, בולם את החלת השיתוף הספציפי, באופן שכבר בשלב זה, יש לחתום את הניתוח המשפטי. וככל שלא ייבלם בשלב זה, כל ניתוח חייב להיעשות תחת הילת ההסכם ומשטר הפרדה הרכושית הנוקשה שנקבע בו – וזאת חרף שתיקתה הרועמת של התובעת לגבי ההסכם בסיכומיה.
22. בתצהירה, בניסיון מגומגם לאיין ההסכם, טענה התובעת, תוך היפוך היוצרות, ש"העובדה שדירה זו אינה מופיעה בהסכם הממון בשום צורה שהיא וכי בעלי לא ביקש לערוך הסכם מתוקן לאחר רכישתה, בית המשפט הנכבד יתבקש לקבוע כי מדובר בדירה משותפת". מעבר לכך שגרסה זו נזנחה בסיכומיה, היא קרסה כליל לתוך עצמה עת אישרה כי: (א) בכל זמן נתון היא והמנוח ידעו שאין לה זכויות בדירה (סי' 13 לעיל), (ב) וכי דירת המנוח היוותה חליף לדירה שהייתה למנוח לעת חתימת ההסכם (סי' 12 לעיל) ורי' גם בגיץ'.

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

תמ"ש 40565-04-23 ד"ם שמונה לו אפוטרופוס) ואח'

- 1 58. סבור אני גם בראי רכוש נפרד רב שנשמר ע"ש התובעת, כי בהינתן כל האמור לעיל, לא הוכח
2 בפני דבר מה נוסף – ההיפך הוא הנכון.
- 3 59. לסיכום, ראוי אולי גם לחזור ולהביא את שנכתב על ידי חברתי כבי' השופטת רונית גורביץ'
4 ביום 10.12.2024 בתלה"מ 53612-0221 (נוף הגליל) פלוני נ' אלמונית וכך:
5 "76. הלכת השיתוף הספציפי התפתחה בפסיקה לאחר חקיקתו של חוק יחסי ממון בין בני
6 זוג 1973, בו הוציא המחוקק מכלל איזון המשאבים נכסים חיצוניים שהיו לצדדים ערב
7 הנישואין או שקיבלו במתנה או בירושה במהלך הנישואין (סעי' 5 (א) (1) לחוק יחסי ממון).
8 77. עיקרה של "הלכת השיתוף הספציפי" הוא כי אין מניעה מכוח הוראת ס' 4 לחוק יחסי
9 ממון, הקובע ש"אין בכריתת הנישואין או בקיומם כשלעצמם כדי לפגוע בקניינים של בני
10 הזוג, להקנות זכויות בנכסי השני או להטיל עליו אחריות לחובות השני", כי בן זוג יטען מכוח
11 דין כללי כי זכויות בנכס הרשום על שם בן הזוג האחר ושהיה בבעלותו ערב הנישואין.
12 78. בצד האמור הובהר בפסיקה כי לא כל מערכת זוגית כוללת בהכרח שיתוף בנכסים
13 חיצוניים צורך בהוכחת "דבר מה נוסף" לצורך החלתו של שיתוף. דהיינו, יש להוכיח קיומן
14 של נסיבות מעבר לעצם קיום של חיי נישואין, גם אם הם ארוכים ומתנהלים על מי מנוחות.
15 (דנג"ץ 8537/18 פלונית נ' בית הדין הרבני הגדול בירושלים (2021).
16 79. בעמ"ש (מרכז – לוד) 22552-04-23 [נבו] מיום 21.1.24 סוכמו עיקרי כללי השיתופיות
17 שהתוו בפסיקה כדלקמן:
18 א. באשר להגדרתו, מהותו והיקפו של אותו "דבר מה נוסף" הובהר בפסיקה, כי עסקינן
19 במבחן עובדתי התלוי בנסיבות כל מקרה ומקרה (בע"מ 4545/09 פלוני נ' פלונית,
20 פסקה 6 [נבו] (2010); בג"ץ 287/16 פלוני נ' בית הדין הרבני הגדול בירושלים, פסקה
21 14 [נבו] (2016); ע"א 7750/10 בן גיאת נ' הכשרת היישוב ביטוח בע"מ, פסקה 13
22 לחוות דעתו של השופט עמית [נבו] (2011)). לצד זאת, הובהר בפסיקה כי ביסודה של
23 הלכת השיתוף הספציפי עומדת מידה מסוימת של "עמימות אינהרנטית" וכי
24 גבולותיה, היקפה ומבחינה אינם חדים והם משתנים מנסיבה לנסיבה (בג"ץ 2533/11
25 פלונית נ' בית הדין הרבני הגדול לערעורים, פסקה ח' לפסק דינו של השופט א'
26 רובינשטיין [נבו] (2011)).
- 27 ב. על אף שכך, ניתן לומר כי בעקרון הקריטריונים והמבחנים נחלקים לשתי קבוצות
28 עיקריות, האחת מתייחסת לנכס עצמו (טיבו של הנכס, עלות ומידת ההשקעה
29 המשותפת בו), והאחרת לבני הזוג (האם מדובר בנישואים ראשונים, אורך הנישואים,
30 טיב מערכת היחסים, קיומם של ילדים וכיו"ב וראו, כדוגמה, חוות דעתו של כבי' השי'
31 עמית בעניין בע"מ 1398/11 אלמונית נ' אלמוני [נבו] (2012) (להלן – עניין אלמונית)).
32 ג. ביחס לנסיבות הקשורות בנכס ניתנה חשיבות רבה בפסיקה להיות הנכס הספציפי
33 בית המגורים של בני הזוג, מתוך תפישה לפיה בית המגורים אינו נכס ככל הנכסים
34 והוא מהווה גולת הכותרת של תא המשפחתי (ע"א 806/93 הדרי נ' הדרי, [נבו])

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

תמ"ש 40565-04-23 דם שמונה לו אפוטרופוס) ואח'

1 פלוני נ' (1994); רע"א 8791/00 שלם נ' טווינקו בע"מ, [נבו] (2006); בעמ 5939/04 - פלוני נ'
 2 פלונית, [נבו] (2004)).
 3 נוכח מעמדה הייחודי של דירת מגורי בני הזוג נקבע כי יש להקל במשקל הראיות
 4 החיצוניות המוכיחות את כוונת השיתוף וזאת לעומת נכסים אחרים שהובאו
 5 לנישואין על ידי אחד מבני הזוג (ראו פסקה 37 לפסק דינה של הנשיאה חיות בדנג"ץ
 6 וכן פסק דינו של השופט עמית בעניין אלמונית).
 7 ד. גם באשר למועד התגבשות הזכות מכוח הלכת השיתוף הספציפי, התקשתה הפסיקה
 8 למצוא מועד מסוים קבוע, וקבעה כי זכות זו מתגבשת בשלב מסוים על ציר חיי
 9 הנישואין (עניין בן גיאת הנ"ל, פסקה 24 לפסק דינו של השופט עמית), כאשר לא פעם
 10 יידרש חלוף הזמן לצורך קביעה כי אכן התגבשה הזכות הנזכרת.
 11
 12 80. בבע"מ 1398/11, אלמונית נ' אלמוני, פורסם בנבו מיום 26.12.12, כב' השופט עמית מציע
 13 שורת מבחנים, שאינם מהווים רשימה סגורה, לבחינת קיומה של כוונת שיתוף ספציפית.
 14 ובכללם – סוג הנכס, היינו - האם מדובר בדירת מגורי בני הזוג או נכס אחר, האם הדירה
 15 הובאה על ידי אחד מבני הזוג לנישואין או נרכשה על ידי אחד מבני הזוג לאחר הנישואין,
 16 האם הדירה התקבלה בתקופת הנישואין מכוח ירושה או מתנה, שאז נדרשת מידה גדולה
 17 יותר של הוכחה, והדבר נכון במיוחד לגבי דירה שנתקבלה במתנה במהלך תקופת הנישואין,
 18 מן הטעם שיש ליתן משקל לכך שנותן המתנה בחר להעניקה רק לאחד מבני הזוג ולכך שבן
 19 הזוג השני הטכיים, גם אם בשתיקה, כי הדירה שנתקבלה במתנה תירשם רק על שם בן הזוג
 20 מקבל המתנה. האם גם לבן הזוג השני יש דירת מגורים או נכס חיצוני אחר שהביא עמו
 21 לנישואיו ואשר נותר רשום על שמו. אורך התקופה בה הדירה הייתה רשומה על שם אחד
 22 מבני הזוג ומספר השנים בהם התגוררו בני הזוג בדירה (ככל שהתקופה קצרה יותר נדרשת
 23 מידה רבה יותר של הוכחה לשיתוף בדירה), אורך חיי הנישואין עד לקרע או עד לגירושין (ככל
 24 שתקופת הנישואין קצרה יותר נדרשת מידה רבה יותר של הוכחה לשיתוף בדירה), האם
 25 ניטלה הלוואה בגינה נרשם משכון/משכנתא על הדירה, ואשר שולמה לאורך השנים על ידי
 26 בני הזוג במשותף, האם בוצע שיפוץ מסיבי או תוספת בניה מהותית שמומנה על ידי שני בני
 27 הזוג, התנהגות הצדדים - אווירה כללית של שיתוף ושל מאמץ משותף ונסיבות ספציפיות
 28 נוספות כגון יצירת מצג בפני בן הזוג השני".
 29
 30 60. כך כללו של דין וסבורני, בהינתן כל האמור והסברי לעיל, דין התובעת דחייה.

לעמדת התובעת ביחס להסכם הממון

31
 32
 33 61. אמרתי קודם לכן, כי לא מצאתי טיעון של ממש מצד התובעת לעניין הסכם הממון והדברים
 34 דורשים הסבר.
 35

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

תמ"ש 0565-04-23 [redacted] ז"ם שמונה לו אפוטרופוס) ואח'

- 1 הטענה ולפיה הוחלפה דירת המנוח בתחלוף חפצי המתבטא בדירה חדשה ולכן אין לגביה
 2 תחולה להסכם הממון, אינה רק טענה מיתממת, היא פשוט לא נכונה משפטית וסותרת את
 3 תוכן הסכם הממון.
 4 מעבר ללשונו של הסכם הממון, כללו של דין ולשון חוק יחסי ממון משלבים, כפי שהסברתי
 5 לעיל כלל ולפיו, תחלופו החפצי של נכס נפרד הוא נכס חיצוני.
 6
 7

תניית הסילוקין

- 8 64. לכאורה, לאור התוצאה אליה הגעתי באשר לתביעת התובעת, מתייטר הדיון בסוגיית תניית
 9 הסילוקין ואולם, בלי כמה אמירות אי אפשר.
 10
 11 65. וכך כתבה התובעת מסעיף 24-26 לסיכומיה:
 12 "24. עיקרה של תביעה זו בקליפת אגוז היא הטענה כי שתי תביעות שהגישה [redacted] לביהמ"ש
 13 ולביד"ר, האחת תביעה לאיזון משאבים בנכס ספציפי והשנייה תביעה למזונות מהוות
 14 לכאורה התנגדות לצוואת המנוח, ומשכך ובהתאם לתניית הסילוקין שבסעיף 4 לצוואת
 15 המנוח, הרי [redacted] לא זכאית לקבל חלק ועזבונו של בעלה המנוח [redacted]
 16 25. ב-ע"א 245/85 אנגלמן נגד קליין וערעור שכנגד (להלן - הלכת אנגלמן) נקבע כדלקמן:
 17 "8. אכן, תניית הסילוקין כשלעצמה אינה בטלה מאליה. יש ליתן לה תוקף מכוח הטעמים
 18 התומכים בה. על-כן, אם יורש על-פי צוואה מתנגד לקיומה בטענות סרק - טענה שיש בה
 19 "משום, בחינת עקימת הכתוב, בחינת קראו ליום לילה ולילה יום" (בלשונו של השופט חשין
 20 בבג"צ 1/50, [2, 13], בעמ' 70) - ושלא בתום-לב, יש מקום לקיים את האמור בתניה. במצב
 21 דברים זה, יד השיקולים התומכים בתוקף התניה הוא על העליונה. עם זאת, אין ליתן לה
 22 תוקף - מכוח הטעמים השוללים אותה - מקום שההתנגדות מבוססת על עילה סבירה ובתום-
 23 לב. גישה זו לתניית הסילוקין מקיימת איזון ראוי בין השיקולים הנוגדים השונים. היא
 24 מרתיעה יורש מהעלות טענות סרק ושלא בתום-לב. גישה זו לתניית הסילוקין מקיימת איזון
 25 ראוי בין השיקולים הנוגדים השונים. היא מרתיעה יורש מלהעלות טענות סרק ושלא בתום-
 26 לב. היא מגינה על יורש שיש לו טענה סבירה ובתום-לב. תפיסה מאוזנת זו מקדמת את רצונו
 27 האמיתי של המוריש. היא שוללת את זכותו של יורש התוקף את גמירת הדעת של רצון
 28 המצווה בטענות סרק. לעומת זאת, היא אינה שוללת את זכותו של יורש, המעלה טענה
 29 רצינית באשר לגמירת הדעת של המצווה עצמו, ובכך היא מאפשרת מתן ביטוי מלא לגמירת
 30 דעתו האמיתית. כיצד ניתן להגן על הפעלת תניית הסילוק כנגד יורש פלוני, וזאת מנימוק של
 31 כיבוד רצון המצווה, שעה שאותו יורש מעלה לפני בית המשפט טענה רצינית כי המוריש רומה,
 32 או כי הופעלה עליו השפעה בלתי הוגנת? מהו האינטרס הציבורי בקיומה של תניית סילוקין,
 33 מקום שיורש פלוני מתנגד לצוואה בטענה רצינית כי לא נתקיימו בה דרישות בצורה הקבועה
 34 בחוק הירושה? ודוק: טענה יכול שתהא רצינית, גם אם בית המשפט דחה אותה. סופו של
 35 דבר, המשפט אינו צבוע בצבעי שחור-לבן. טענות רבות הן לגיטימיות וטובות, והן נדחות
 36

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

תמ"ש 40565-04-23 שמונה לו אפוטרופוס) ואח'

- 1 בסופו של דבר על-ידי בית המשפט, שכן יש טענות לגיטימיות וטובות אחרות, המתגברות
 2 עליהן. הנה כי כן דעתי הינה, כי תניית הסילוקין תופסת, אך לא יינתן לה תוקף, מקום
 3 שהיורש מעלה בתום-לב טענת התנגדות שהיא סבירה בנסיבותיה. " (ההדגשה בקו תחתון ע"י
 4 הח"מ).
- 5 26. ב-ע"א 2698/92 יהודית יונה נ' רחל אדלמן, פ"ד מח (3) 275 אשר צוטט בתצהירו של
 6 ובתביעה לאכיפת הצוואה, ואשר מצטט גם הוא את דברי כבוד השופט ברק, נדחתה הדרישה
 7 להפעלת סעיף החתינה, בדיוק מן הטעמים שעילת ההתנגדות לצוואה הייתה סבירה והועלתה
 8 בתום לב.
- 9 " 21. לסיכום, אף שסבורתני שתניית הסילוקין תקפה בענייננו, ואף שדעתי היא כי התנגדות
 10 להיקף מסת עיזבון יכולה להיחשב כהתנגדות לצוואה, אין אני סבורה שהעמדה שנקטו
 11 המשיבים בענייננו מהווה התנגדות לקיום הצוואה ולביצועה במובן סעיף 19 שבה, ובכל
 12 מקרה, עמדתם של המשיבים נובעת מטעמים ראויים וסבירים ונקטת בתום-לב. לפיכך אין
 13 להפעיל את תניית הסילוקין. " (ההדגשה בקו תחתון ע"י הח"מ).
- 14
 15 66. על כך השיבו הנתבעים מסעיף 45 לסיכומיהם כך:
- 16 "כפי שנקבע בהלכה מנחה בעמיש (תייא) 15807-09-16 (5.11.17), כב' השי' שוחט, "משקוימה
 17 הצוואה וקיומה הפך לחלוט לא יכול להיות חולק בדבר רצונו הברור והמפורש של המנוח
 18 להדיר מירושתו את מי שינסה לפגוע באותו מעשה פסיפס עדין שהרכיב". ואכן, בענייננו,
 19 המנוח, המתואר עיין עו"ד לנדאו כ"אחד האנשים הדייקנים שנפגשתי מימ" (13/11), וע"י
 20 האחות כ"פריק קונטרולי" (ס' 6 לת'), הקפיד לייצר מוחלטות בהוראות הצוואה ולמנוע כל
 21 היתכנות לתובענות בעניין עיזבונו - עיקרון זה היה הלב הפועם של הצוואה והדהד בראשו
 22 לעת עריכתה. ר' עדות עו"ד לנדאו שלא נסתרה: "זה היה קריטי בשבילו הנושא הזה... הוא
 23 אמר "לא לא אני רוצה שזה יהיה נורא נורא מדויק בשביל כדי למנוע את כל המחלוקות
 24 האפשריות .. זה היה בנפשו הנושא הזה שלא יהיה מריבות אחרי מותו" (6/14). והאחות בסי'
 25 12 לת' שלא נחקרה על כך: "הדבר שהכי חשוב לו זה שהכל יהיה סגור וברור כדי שלא יוצר
 26 קונפליקט .. וכדי שלא תהיה כל מחלוקת בשאלה מה מגיע לילדיו".
- 27
 28 67. מעבר לעובדה שאני מסכים עם הנתבעים אומר, כי על פי ההיגיון הפשוט, יסבור האדם הסביר
 29 כי תניית סילוקין אינה אלא רצון המנוח למנוע תובענות והתדיינות מיורשיו ולוודא כי אלו
 30 יזכו בפשטות בירושתם ללא ניסיון של אי מי להטרידם בתביעות, להקטין מהירושה או סתם
 31 לקבל חלק ממנה על דרך הפשרה.
- 32
 33 68. האמור לעיל יוביל אותנו למסקנה, כי הכלל הוא כיבוד תניית הסילוקין והחריג הוא, במקרה
 34 של היווצרות אי צדק מובהק, התנערות מתניית הסילוקין.
- 35 69. אין לי שום ספק בכל שהמנוח סבר שכל הרשום על שמו אינו מגיע לתובעת והוא גם ביקש
 36 לוודא זאת.

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

תמ"ש 40565-04-23-23 שמונה לו אפוטרופוס) ואח'

- 1 70. סבור אני כי התובעת במתכוון הסתירה מהמנוח שלאחר לכתו תנסה, אולי יצלה, לקבל ככל
2 הניתן מעיזבונו ואין לי ספק כי המנוח עשה ככל יכולתו למנוע זאת.
3
4 71. התעלמות התובעת מהסכס הממון והאמור בו נמשכה גם אל תביעת הכתובה והמזונות.
5
6 72. זכות חוקית כללית לתבוע מזונות וכתובה קיימת בדין ואולם, בכאן היא פשוט מנוגדת
7 לתניית הסילוקין ואינה תמת לב.
8
9 73. שילוב התביעות שהגישה התובעת במצבה הכלכלי הנוח ממילא, מביא אותי למסקנה כי לא
10 צדק או הגינות יש בדרישותיה, אלא עניין של קבלת רב ככל האפשר.
11
12 74. צריך לזכור כי אם רוצים למנוע תובענות בלתי הוגנות ובניגוד לדין, אזי צריך להיות מחיר
13 לנקיטה בשיטת "מצליח".
14
15
16 **סעיף 28(2)**
17 75. בשולי סיכומי התובעת מצאנו דרישה לפסוק לה בין 20 ל- 50 אחוזים משווי הדירה.
18
19 76. השימוש בסעיף 28(2) לחוק יחסי ממון בין בני זוג לעולם נעשה במשורה (עמ"ש (חיפה) 29522-
20 05-13 מ' ח' ל' נ' ל' א) ואין הוא בגדר סעד אוטומטי.
21
22 77. נכון שהשקעה משמעותית בנכס משותף יכולה להביא לחלוקה שאינה שוויונית (וראה עמ"ש
23 (באר שבע) 38713-10-15 ב. א. ק נ' א. א. ק) ואולם כאמור, טיב החשקעה ועצם קיומה, לא
24 הוכח וסבור אני גם כי הארכת משך מגורי התובעת בדירה בצוואה האחרונה, די בה ליתן
25 פיצוי, ככל שהוא נדרש.
26
27 **סוף דבר**
28 78. התובענה לעניין תניית הסילוקין מתקבלת, תביעת התובעת נדחית.
29
30 79. התובעת תישא בהוצאות הנתבעים בסך 120,000 ₪.
31
32 80. ניתן היתר לפרסם פסק דין זה ללא פרט מזהה כלשהו אודות הצדדים.
33
34 81. המזכירות תסגור התיק.
35
ניתן היום, י"ב טבת תשפ"ה, 12 ינואר 2025, בהעדר הצדדים.

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

תמ"ש 40565-04-23 (אדם שמונה לו אפוטרופוס) ואח'

ארז שני, שופט

- 1
- 2
- 3
- 4
- 5
- 6
- 7

אימור פרטים